

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Strach ve stínu
minaretů*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Přikryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-369-7

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky.

Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Lukáš namáhavě otevřel zrezivělou branku, prošel mírně opršelým vchodem, vtáhl zavazadla do předsíně a bezúspěšně se pokusil odemknout dveře pronajatého pokoje. Soukromí obyvatel chránila před nezvanými hosty pevně zasunutá zástrčka.

„Franto,“ zabušil Lukáš na nedobytné dveře, „otevři, to jsem já.“

„Co tady, sakra, děláš?“ ozvalo se zevnitř pramálo nadšeně. „Nemáš být náhodou s bandou turistů v Thajsku?“

„Nejsem v Thajsku, stojím za dveřmi a čekám, kdy mě už konečně pustíš do mé vlastní postele.“

„Tak ještě chvíli čekej!“ doporučil Lukášovi spolubydlicí.

S dalším vysvětlováním se neobtěžoval, ale charakteristické zvuky Lukášovi prozradily, že jeho kamarád není v pokoji sám. Za chvíli, když se nedobytné dveře otevřely, seděl statný tmavovlasý Franta na zvalené posteli. Oblečené měl pouze slipy a tvářil se zavile.

Neznámá blondátá slečna dokončovala před zrcadlem poslední úpravy účesu. Její dokonalá postavička přímo sváděla ke hříchu, ale hezký obličej jí křivil špatně potlačovaný vztek. Na Lukáše se ani nepodívala, jeho tiché ahoj ponechala bez povšimnutí.

Když byla se svým zjevem spokojená, obrátila se k Frantovi. „Nezapomeň se mi ozvat, až zase budeš mít volný pokoj na celou noc,“ požádala ho sladce. „Určitě hned přiběhnu! Doprovázet mě nemusíš, trefím sama.“

Oba mladí muži mlčeli, slečna je ještě jednou přejela nenávistným pohledem, a vyplula z místnosti jak uražená císařovna.

„Tomu tedy říkám návrat v pravou chvíli, Lukáši,“ poznamenal s mírnou výčitkou Franta, sotva za sebou jeho slečna bouchla dveřmi. „Tak nestůj tady jako sloup, naliž si panáka a pojď mi říct, proč ses vrátil tak brzy,“ dodal smířlivě.

Lukáš ochotně přijal nabízenou sklenici a napil se. Okamžitě zrudl, oči mu vystoupily na vrch hlavy a chvíli vydával podivné zvuky. Franta, usazený pohodlně na své zválené posteli, ho sledoval s neúčastným zájmem, asi jako velmi zajímavý exemplář v muzeu.

„Ty traviči,“ zachrčel Lukáš, sotva se mu vrátila řeč. „Co to, proboha, je?“

„Ty nepoznáš domácí slivovici?“ zeptal se Franta mírně a znovu mu dolil skleničku. Tentokrát už podivnou tekutinou více šetřil. „Má sotva šedesát procent a ty s tím takhle naděláš.“

„To má být klidný návrat z daleké cesty? Nejdřív najdu cizí holku ve vlastní posteli a pak se mě nejlepší kamarád pokusí otrávit dřív, než si vybalím,“ zabědoval Lukáš, nalitou skleničku ale z ruky nepustil.

„Nepřeháněj,“ uklidňoval ho Franta. „Ta slečna byla v mé posteli, ne ve tvé, a zůstala by tam do rána, kdyby tě čert nepřinesl takhle nevhod. Ostatně co jsi čekal, že tam najdeš? Na chlapečky nejsem! Skvělou domácí slivovičku jsme si už vyjasnili, tak neskuč, napij se a povídej, jak bylo na cestách?“

„Báječně,“ zahučel Lukáš, shodil ze sebe šaty a jen ve slipech zamířil do koupelny. „Na podrobnosti musíš počkat, až si dám sprchu.“

„Nevidaný záchvat čistotnosti,“ komentoval Franta jeho cestu s pramalým pochopením. „Nejdřív mi vyženeš krasavici z postele, a pak si se mnou nechceš ani povídat.“

Naštěstí na Lukášův návrat nemusel čekat dlouho. Za chvíli se Lukášova štíhlá, pěkně stavěná postava opět obje-

vila ve dveřích jejich společného pokoje. Z plavých, krátce ostříhaných vlasů mu ještě kapala voda na široká, nádherně opálená ramena.

„Život průvodce je prostě procházka růžovým sadem,“ začal své líčení Lukáš, sotva se pohodlně uložil do uprázdnené postele a nedopitou skleničku si postavil na dosah ruky. „Nic na světě nemůže být zábavnějšího!“

Franta jeho skuhrání nepřerušil, pouze upil ze sklenice a nalil si novou dávku. Se zájmem čekal, co z jeho dlouholetého kamaráda ještě vypadne.

„Začalo to hned tady v Brně na letišti,“ pokračoval Lukáš. „Můj nejmilovanější klient, pan Podhorský, se pokoušel propašovat do kabiny letadla tak obrovský dranzírák, že by se jím dala nejen podřezat posádka, ale s troškou dobré vůle i uřezat křídla letadla. ‚Já ho potřebuju,‘ tvrdil ten starý blázen, když se mu ho velmi naštvaní pánové letištní kontroly pokusili zabavit. ‚To není žádná zbraň, ale nůž na chleba, ten mi nemůžete vzít. Je to můj majetek!‘“

Lukáš velmi zdařile napodoboval vztekklý pisklavý hlas pana Podhorského a Franta se dobře bavil.

„Jak dopadl?“ vyzvídal. „Sebrali mu tu kudlu?“

„Ten starý trouba je tak naštvál, že mu právě nabízel, aby zůstal v Brně i se svým nožem, když jsem se do toho musel vložit. Poprosil jsem slečnu, která odbavovala cestující, aby nechala vrátit zavazadla Podhorských. Nůž jsme tam schovali a pánové se uklidnili. Kdybys věděl,“ povzdech si Lukáš upřímně, „kolikrát jsem si v Thajsku vyčítal, že jsem toho bláznivého dědku nenechal hned v Brně na letišti! Připravil mě i Helenu svými kousky o celé roky života.“

Franta se rozesmál nahlas, Lukášovo vyprávění ho opravdu zaujalo.

„Pak zase Helena hledala půl hodiny pas jedné rozkošné, ale úplně potrhle babky. To taky vypadalo hezky, když roz-

kládala kolem sebe obsah jejích příručních zavazadel. Škoda jen, že jsme to nebyli my, kdo se dobře bavil.

Nakonec se pas našel a my mohli odletět do Vídně. Tím ovšem naše hry zdaleka neskončily. Vídeňské letiště nám jen poskytlo větší prostor k radovánkám.“

Lukáš se na chvíli odmlčel. Dopil svou sklenici ohnivé vody a zapil ji troškou sodovky.

Franta mu hned nalil další dávku. „Pokračuj,“ pobídl ho. „Jsi lepší než Večerníček.“

„Ve Vídni jsme si s Helenou užili chvíli klidu,“ pokračoval ve vyprávění Lukáš. „Helena byla jako vždycky příliš starostlivá, bála se nechat naše bláznivé ovečky třeba jen vteřinu bez dozoru, ale přesvědčil jsem ji. Cestovní kancelář nás přece platila jako průvodce, ne jako chůvy.“

Neradovali jsme se ale dlouho. Sotva jsem stačil koupit láhev whisky, už se objevily další maléry.“ Lukáš se dramaticky odmlčel.

„Nenapínej mě, napij se a pokračuj,“ pobídl kamaráda Franta.

„Nejdřív se pořádně zapotila Helena. Představ si, že se její milovaná babička zaklapla na záchodě. Nejméně tři čtvrtě hodiny nemohla ven. Helena musela zburcovat půlku letištního dozoru, než našli opraváře, který dokázal tu malou místnůstku otevřít.“

Franta zařval smíchy.

„Tobě se to směje,“ pokračoval Lukáš posmutněle, „já se přiznám, že jsem se smál taky, to jsem ovšem ještě netušil, co osud chystá pro mne.“

Můj oblíbený cestující, pan Podhorský zmizel z tranzitu, přišla mi to říct jeho manželka.

„Jsem dospělý svéprávný člověk a nenechám se nikde věznit!“ prohlásil prý ten starý trouba než odešel.

Dokážeš si to vůbec představit?“ zaúpěl Lukáš. „Nám za hodinu odlétalo letadlo, a Podhorský, který neumí ani slovo

německy, se vydá z tranzitu neznámo kam a navíc bez pasu a bez peněz!“

Franta se už nemohl ani smát, jen se držel za břicho a chroptěl.

„Ty jsi teda kamarád,“ vyčetl mu Lukáš, „takhle se bavit mým neštěstím. Kdybys nenalíval ten příšerný utřejch, co ti poslali z domova, nic bych ti nevyprávěl.“

Místo odpovědi mu Franta opět doplnil skleničku a Lukáš pokračoval.

„Zoufale jsem oběhl celé letiště, ale Podhorského jsem nikde nezahlédl. Už jsem se vzdával všech nadějí, když jsem ho uviděl před jedním okýnkem pro pasové odbavení. To si, člověče, nevymyslíš! Ten trouba se snažil rakouského celníka česky přesvědčit, aby ho bez pasu a letenky pustil do tranzitu.“

Zachránil jsem ho a hnal před sebou celou cestu až k letadlu. Myslím, že jsem mu přitom dost sprostě nadával. Helena už tou dobou taky dostala svou babku ze záchodu, všichni spořádaně nastoupili do letadla, na starost je dostaly letušky, a my si s Helenou tak oddechli, až to sebralo cestujícím v řadě před námi klobouky.

Radovali jsme se předčasně. Pan Podhorský zase dostal prima nápad.“

„Počkej chvíli,“ zarazil tok vyprávění rozjařený Franta. „Musím dojít do ledničky pro sodovku a nerad bych o něco přišel.“

„Jistě,“ stěžoval si naoko dotčeně Lukáš, „já si tady vylévám srdce, a pán se baví jako na pouti.“

„Všechno slyším,“ vpadl do jeho stížností Franta. Bleskově se vrátil z kuchyně a teď rozléval studenou sodovku do prázdných sklenic. „Dáš si ještě panáka? Bude ti to líp kecat!“

Lukáš přikývl a pokračoval v líčení hrdinských činů pana Podhorského.

„Já jsem usnul, jen jsem dosedl do sedadla, ani nevím, kdy jsme startovali, tak mě to běhání kolem letiště zmohlo, takže křik u toalet zaslechla jenom Helena, po chvíli uslyšela i pisklavý hlásek našeho miláčka, nedalo jí to a musela se podívat, co se zase děje.

Další nápad pana Podhorského skutečně stál za to. Každý ví, že se v letadlech nesmí kouřit, přesto si ten vykuk zapálil na záchodě. Radoval se, jak zase vyzrál na předpisy, když ho z toalety doslova vytáhla rozlícená letuška. Čidla v pilotní kabině totiž signalizovala požár na palubě letadla. Posádka byla skutečně hodně naštvaná, abych to neřekl mnohem hůř, “ usmál se při té vzpomínce Lukáš. „Helena dokonce tvrdila, že ho chtěli vysadit za letu a místo padáku mu přidat do batothu pár cihel. Škoda, že to neudělali!“ povzdech si upřímně.

„Tohle je moc hezká historka,“ liboval si Franta. „Jen mi ještě řekni, čím tomu pitomci hrozili doopravdy?“

„Vznášela se nad ním velká pokuta, pilot vyhrožoval tisíci-covkou dolarů. Helena to všechno urovnala. Znáš ji, víš, jak dokáže být neodolatelně přesvědčivá!“

Franta přikývl. Znal Helenu dost dobře. Krásná drobná dívka chodila vždycky upravená jak z módního salonu, ale chladná byla jako kus ledu. Když něčeho chtěla dosáhnout, dokázala přesvědčit každého. Moc chytrá holka to je, výborná kamarádka, milá společnice, ale nic víc. Žádná sladká kočička na zahřívání postelí.

„Ty teď s Helenou chodíš?“ zeptal se Franta.

„Jak jsi na to přišel?“ podivil se nahlas Lukáš. „Helena je fajn holka, ale všechny ty roky, co se známe, jsme jenom kamarádi.“

Franta pokrčil rameny, ale nic neřekl.

„Helena milého Podhorského zachránila i před tou pokutou,“ pokračoval Lukáš po chvíli. „A představ si, že jí ani nepoděkoval. Ovšem představa tak obrovské pokuty zklidnila i jeho. Po celou dobu letu jsme měli od něj pokoj.“

„To přeskoč, to je nezajímavé,“ přerušil ho Franta. „Povídej, co prováděl v Thajsku.“

Lukáš po kamarádovi hodil polštářem, ale pokynu uposlechl.

„V Thajsku pobavil náš miláček celý autobus hned cestou z letiště. Líčili jsme turistům, jaký program je čeká dnes po večeri, když Podhorský začal protestovat. Snídal v letadle, má zaplacenou plnou penzi a tak chce začít obědem, ne večerí. Úplně mu ušel časový posun. Docela jsem si ho vychutnal, když jsem ztrátu šesti hodin označil za zaviněnou takzvanou vyšší mocí a tedy za něco, zač cestovní kancelář neodpovídá. Všichni turisté se doslova váleli smíchy.“

Podhorský maličko zkontroloval, ale za chvíli byl zase chytrý jak rádio,“ povzdychl si Lukáš. „Týral nás tisíci způsoby. Při prohlídce Grand Palace v Bangkoku se dokonce úplně ztratil. Všichni jsme ho museli hledat a připravil nás o dvě hodiny času. Tím ovšem rozzlobil nejenom mě s Helenou. Naštvaní byli všichni a mě se podařilo zosnovat ďábelský plán.“

„Chceš ještě nalít, ty intrikáne?“ zeptal se Franta a svůdně zatřepal demižonem se slivovicí.

„Už ne,“ odmítl Lukáš. „Ještě ti dopovím poslední historiku o Podhorském a půjdu spát. V Thajsku jsem žil zdravě, moc jsem nepil, nanejvýš jsem si dal občas pivo. Ta tvá ohnivá voda je strašlivě silná, už jsem jí vypil až moc.“

Průvodce nemůže obtížnému klientovi ani pořádně vynadat,“ vrátil se Lukáš ke svému ďábelskému plánu. „Ale spolucestující mu mohou klidně i nafackovat. Tak jsem požádal pár příjemných mladých kluků, aby na bláznivého Podhorského dohlédli. Představ si, že to fungovalo! Jen jsem musel držet Helenu, aby nezasáhla, když si ten trouba stěžoval nahlas. Byly to moc hezké scénky, škoda žeš je neviděl.“

„Já jsem svéprávný dospělý člověk,“ vztekal se Podhorský, když ho kluci nenechali odbočit někam do neznáma. „Nemůžete omezovat moji svobodu!“

„Jsi svéprávný dospělý člověk, který půjde, kam má a nebude dělat blbosti,“ odpověděli mu laskavě. „My tě nebudeme zase hodiny hledat, když se ztratíš. Půjdeš dobrovolně, nebo chceš pár facek předem?“

Podhorský prskal jak těhotný křeček, ale od té chvíle, co si ho hoši vzali na starost, s ním nebyl jediný problém,“ pochvaloval si Lukáš svou strategii.

„Nezavání to náhodou doopravdy omezováním osobní svobody?“ poškleboval se Franta.

„Takoví lidé, jako je starý Podhorský nemají na žádnou osobní svobodu nárok,“ mávl rukou Lukáš. „Starý trouba, který ví všechno nejlíp, do všeho kecá a komplikuje život spoustě lidí, by měl být chovaný v kleci v zoologické zahradě a krmený jen obden, aby nebyl příliš bujný.“

„A co ta babka z Helenina zájezdu, ta co se zavřela na záchodě ve Vidni a nemohla ven, už nedělala žádné problémy?“ Frantovi se historky o problémech s turisty skutečně zalíbily a vůbec se mu nechtělo jít spát.

„Máš smůlu,“ smál se mu Lukáš. „Babi byla jen trochu zmatená, nebyla to zlá ženská. Helena ji hravě zvládala. Prostě ji vodila za ručičku, a babi jí za to ještě byla vděčná. Další historka už nebude, jdu spát!“

„Ještě jsi mi nevyličil zdaleka všechno,“ bránil se Franta. „Vůbec jsi se nezmínil, jak jsi se měl, když jsi se toulal Thajskem bez turistů. Nepopsal jsi, jaké jsou v Thajsku ženské a proč ses vrátil tak brzo?“

„Zítřka je taky den, dobrou noc!“ odbyl kamaráda Lukáš. Převalil se do postele, otočil se čelem ke zdi a zavřel oči. Vůbec se mu nechtělo pokračovat v povídání. Thajské ženy a zvláště Sirikit měl stále v živé paměti. Vzpomínky pořád bolely, ale alkohol mu pomohl usnout.

Lukáš sebou v posteli neklidně házel. Ve dne se na krásnou Sirikit snažil nemyslet, chladná česká realita odháněla

vzpomínky na žhavé tropické slunce, vlahé vonné noci a překrásné ženy. V noci se mu ale všechny zážitky z Thajska vracely. Ve snu se znovu ocitl v proslulém bangkokském nočním podniku a opět prožíval dávno minulé příběhy.

Noční podniky ve čtvrti Patpong jsou světově proslulé. Patpong je místo, kde se turistům nabízí spousta barů, nočních podniků s erotickým programem a prodejné lásky. Nabízí se tady erotické masáže, nejrůznější pomůcky a sexuální služby pro všechny druhy chutí. Místní úřady z proslulosti téhle části města velkou radost nemají, ale nemohou nic dělat.

Do Královnina zámku, jednoho z nejlepších podniků v téhle vykřičené čtvrti přived Lukáš svou skupinku turistů. Nebyl to tak úplně jeho nápad. Lukáš neměl pro prodejnou lásku příliš pochopení, ale pánové z jeho zájezdu chtěli poznat i tuhle stránku Thajska. Ostatně vidět se má všechno, proto Lukáš neměl důvod, proč tuhle výpravu odmítnout.

Zaplatili vstupné a vešli do sálu. Každý ze skupiny se šel bavit po svém. Lukáš dlouho odmítal veškeré pokusy krásných i přítulných thajských dívek o sblížení. Seděl blízko pódia, upíjel pivo a sledoval neuvěřitelný erotický program.

A právě tam ji potkal. Lukáš mladou ženu dlouho hltal očima. Byla asi stejně stará jako on, nádhernou tvář s dokonalými thajskými rysy a neuvěřitelnou hřívou hustých zvlněných černých vlasů doplňovala vysoká štíhlá elegantní postava v bílé kalhotové kombinéze. Neobvyklý večerní oděv odhaloval dívčina záda a dával vyniknout dlouhým štíhlým nohám neznámé krasavice.

Ty nohy prozrazovaly mnohé. Thajky a Asiatky vůbec mají protáhlejší trupy a kratší nohy, než Evropané považují za krásné. Křehké dívky vypadají nádherně v tradičních dlouhých sukních, ale málokterá si může dovolit tak

extravagantní úbor, jaký měla na sobě Lukášova neznámá. Dívka musela být mísenka. Působila pěstěně a kultivovaně, její angličtina byla dokonalá.

Nakonec si dívka jeho obdivného pohledu všimla. Odešla od své společnosti a nechala se Lukášem pozvat na sklenici džusu, veškerý alkohol rázně odmítla. Lukášova milá nevtíravá společnost se krásné neznámé líbila. Jako vzácný dar mu řekla své jméno – Sirikit.

Lukáš dobře věděl, že tahle krásná dívka nemůže být ničím jiným než lepší prostitutkou, přesto ho její půvab okouzlit. Ze Sirikit vyzařovala nádherná směsice krásy, smyslnosti a tajemna.

Lukáš dlouho držel ruku, kterou mu dívka podala při pozdravu.

„Jsi krásná, Sirikit,“ řekl jí prostě.

„Jsem velmi drahé zboží,“ vysmála se mu, „ty si mě nemůžeš dovolit.“

I ve snu se Lukáš otrásl přívalem rozhořčení, který v něm probudila tahle neomalená odpověď. Rázně dívce vysvětlil, jak pohrdá prodejnou láskou.

„Lehce se dá odsoudit něco, co neznáš,“ zněla její odpověď.

Lukáš se znovu rozhorlil, ale dívka se mu jen smála. Nakonec se rozhodla poskytnout mu výchovnou lekci. Rychlým pohledem zhodnotila situaci u svého stolu a pak Lukáše odvedla spleť chodeb do zahrady.

Tam Lukáše čekalo jedno z největších překvapení jeho života. I ve snu se jeho tělo napínalo při vzpomínce na ten úžasný zážitek. Sirikit mu předvedla, co dokáže zkušená profesionálka. Prikázala mu, aby se držel větve stromu a zvolna ho začala laskat. Lukáš se doslova zalykal touhou. Jeho vzrušení se stupňovalo až k bolesti. Sirikit ho vedla neznámými cestičkami bezpečného sexu až k závratí při vyvrcholení.

Pak se sen změnil. Sirikit se Lukášovi ztratila. Probíhal beznadějně spleťmi uličkami neznámého města. Volal dívčino jméno, ale nikdo se neozýval. Hledal ji mezi keři v obrovské zahradě, křičel, plakal, prosil, ale dívka nepřicházela. Několikrát uviděl záblesk bílých šatů docela nedaleko, ale přelud zmizel dřív, než k němu doběhl.

Lukáš se samým smutkem málem probudil, ale sen ho nechtěl pustit ze své moci, jen přehodil výhybku a přinesl mu vzpomínku na druhé setkání se Sirikit.

Ustaraná dívka ho přivedla k sobě do bytu, přesně tak, jak se to odehrálo ve skutečnosti.

Pohodlně ho usadila, zatáhla husté závěsy, rozsvítila a posadila se proti němu. Mladík mlčel.

„Ptal ses, jaké mám problémy,“ začala dívka smutně. „Tak se podívej, je to asi jednodušší než dlouhé povídání.“

Opatrně si sundala brýle z očí. Lukáš se hlasitě nadechl, ale dlouho nepromluvil.

Dívčinu krásnou tvář hyzdily modřiny, v nemilosrdném elektrickém světle je nic nezakrývalo. Zvláště kolem jednoho oka naznačovalo blednoucí zabarvení, jak ošklivý musel být úder, který vytvořil tak velký monokl.

„Co schovává ten dlouhý rukáv?“

Sirikit svlékla módní blůzu. I pod ní měla spoustu už blednoucích modřin. Lukáš se v šoku díval na tu zpustošenou krásu před sebou. Chtělo se mu křičet, nadávat a hlavně zmlátit toho, kdo se baví bitím žen.

„Sirikit,“ požádal ji ve snu stejně jako kdysi ve skutečnosti, „odejdi se mnou!“

„Kam bychom šli?“ zanaříkala dívka v jeho spánkem omámené hlavě. „Všude nás chytí.“

Do malého bytu se skutečně začali hrnou útočníci, chtěli Sirikit i Lukáše bít, chtěli je od sebe oddělit. Tahle část snu už neměla se skutečností nic společného, ale Lukáš ji intenzivně prožíval. Ve snech se často mísí skutečné události

s představami a nočními můrami. Lukáš držel dívku za ruku, táhl ji za sebou nekonečnými polními cestami. Konečně se jim podařilo utéct.

Vyděšená Sirikit se tiskla ke svému ochránci.

„Neboj se,“ uklidňoval ji mladík, „já nedovolím, aby ti ubližovali.“

Pak se se Sirikit milovali pod rozkvetlým keřem. Dívčiny paže ho ovíjely silně a něžně zároveň... Sirikit byla velmi smyslná, krásná a zkušená. Proměnila se v bílý plamen vášně, který Lukáše spaloval. Nezbyla v něm jediná myšlenka, jediná vzpomínka na okolní svět.

Pářili se se Sirikit jak dva leopardi na jaře, všechno kolem se zdálo čisté a průzračné. Prudká vlna ničím nespoutané vášně je nesla daleko od míst, kde muži ubližují ženám, daleko od špíny a zloby tohoto světa.

Čistý osvobozující sex je omýval jako voda a pátil jako oheň. Sirikit i Lukáš v té výhni zmizeli, rozplynuli se, přestali existovat. Splynuli v jediné tělo, stupňovali navzájem svou touhu až k šílenství.

Sen se opět změnil. Lukáš se ocitl v neznámém liduprázdném městě. Držel Sirikit za ruku, ale ta už klopýtala únavou. Nemohl běžet příliš rychle, aby ji neztratil, a útočníci je doháněli.

„Nechte nás,“ křičel na ně Lukáš, „já vám ji nedám, už nikdy ji nebudete bít!“

Ale útočníků bylo příliš mnoho, dohnali je a obklíčili. Lukáš se Sirikit neměli kam uniknou.

„Uteč, zachraň se!“ naléhala na něj dívka. „Půjdu s nimi a oni tě nechají jít.“

Lukáš jen zavrtěl hlavou a vrhl se na násilníky. Mlátil do nich pěstmi, dokud mu nespoutali ruce, najednou nemohl dýchat, cítil strašný tlak na hrudníku, na tváři ho pátil políček.

„Já ji tady nenechám!“ zachroptěl a probudil se.

Franta mu seděl na hrudi a fackoval ho mokrou utěrkou. „Zbláznil ses?“ zeptal se konverzačním tónem. „Co to vyvádíš? Málem jsi zbořil barák. Chceš, aby nám dal domácí výpověď?“

„Zdál se mi ošklivý sen,“ zachroptěl Lukáš. „Nechceš už se mě slézt?“

„Pokud nezačneš zase řídit, tak bych o tom mohl uvažovat,“ připustil Franta.

Lukáš se zhluboka nadechl a začal si s bolestným výrazem třít zhmožděná žebra. Franta ho nezúčastněně sledoval z vlastní postele.

„Málem jsi mě rozmačkal, vážíš jak nosorožec a skákal jsi po mě jako nadržovaný králík,“ naříkal Lukáš. „Chtěl jsi mě zabít?“

Franta kamarádovu stížnost vůbec nevzal na vědomí. Chvilí se na něj zkoumavě díval, pak promluvil, ale omluvně jeho řeč rozhodně nezněla.

„Z tvého snu soudím, že existuje spousta věcí, o kterých jsi večer nemluvil. Řekni mi, kdo je ta Sirikit? O milování s ní se ti zdálo celou noc a řval jsi přitom na celý barák.“

„Není na kecání moc pozdě?“ vymlouval se Lukáš, kterému se do povídání o Sirikit vůbec nechtělo. „Jsou tři hodiny ráno!“

„No a co?“ podívil se Franta. „Nejdřív jsi ve spaní souložil, pak s někým bojoval tak statečně, že jsi málem rozbil postel i noční stolek. Potom jsi strašným řevem vzbudil mě i všechny v domě, málem jsi mě zabil, když jsem se tě pokusil probudit, a najednou je nutné ohlížet se na noční klid! Nechtěj mě rozesmát!“

„Za to může ten utrejek, co jsi do mě celý večer naléval. Ty divoké sny jsem měl určitě po něm.“

„Nevymlouvej se a nesváděj svůj hanebný život na ubohou domácí slivovici. Zítra musím odjet, ale rád bych si zachoval přehled o tvých neřestech. Tak začni!“

Lukáš se ještě chvíli ošíval, ale Franta zůstal neoblomný.

„Dobrá,“ ustoupil Lukáš čiré nutnosti. Vyzpovídám se ti ze všeho, ale nalij mi ještě skleničku, ať se mi líp povídá, taky potřebuju spláchnout ten příšerný sen.“

„Najednou je ti moje slivovička dobrá,“ remcal Franta, ale ochotně mu nalil. „Napij se a povídej!“

„Thajsko je země proslulá krásnými ženami,“ začal Lukáš zeširoka. „Sexuální turistika tady jenom kvete, nikdo proti tomu nic nepodniká, protože všichni turisté vozí do země peníze. Thajská vláda potlačuje tvrdě pouze dětskou prostituci a distribuci drog.“

„Ten úvod zkrát,“ požádal Franta a svou prosbu doprovodil zívnutím jak vrata. „Na tyhle rozборы je fakt pozdě.“

„Cestovní kanceláře obvykle prohlídku Patpongu, to je místní vykřičená čtvrť, na program výletů nezařazují,“ pokračoval Lukáš už více k věci. „Já tam ale mužskou část výpravy zavedl. Moc se tam chtěli podívat, slušně mě požádali, abych je doprovodil, a ještě se mi složili na vstupné.“

„Tomu říkám argument,“ pochvaloval si Franta, „mě by moc přemlouvat nemuseli!“

„Zavedl jsem je do Královnina zámku, to je jeden z nejlepších místních podniků. Na pódiu běžel erotický program, tak jsem se posadil, popíjel pivo a díval se. S žádnou holkou jsem jít nechtěl, dobře víš, co si o tom myslím, přesto jsem ale Sirikit poznal právě tam.“

„Nejdřív mi popiš, co se odehrávalo na pódiu,“ požádal Franta, „můžeš i přehánět a pak se vrať k té holce.“

Lukáš se kamarádově prosbě usmál, ale podrobně mu vyličil, co v Bangkoku viděl.

„Nahé dívky předváděly neuvěřitelné věci se svým pohlavím. Tak prosté záležitosti, jako je svlékání mladých krásných dívek přímo před diváky, natvrdo předváděný normální nebo lesbický sex, už dávno nejsou v těchto místech hlavní atrakcí večera. Ty nejšikovnější vytahovaly z pochvy celé kilometry